

[Lasse Budtz]

Målet må være sådanne reduktioner af de sovjetiske SS-20 raketter, at en opstilling af de vestlige raketter undgås.

Folketinget går derefter over til næste sag på dagsordenen.»

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår i forhandlingen.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Det er jo efterhånden blevet en noget vane- og rutinebetonet ting at sige udenrigsministeren tak for en klar redegørelse i denne sag. Jeg har ikke ganske rede på, hvilket nummer redegørelse det egentlig er, vi har fået i dag.

Hvad udenrigsministeren siger, kan vel deles i to dele.

For det første er der her i Danmark, så længe vi beholder vor frihed, ingen over og ingen ved siden af folketinget. Hvad folketingets flertal bestemmer, er, hvad en hvilken som helst regering, der ønsker at blive siddende – en eller anden regering skal vi jo have – må rette sig efter. Det var det, hr. Anker Jørgensen sidste år drog konsekvensen af. Anderledes kan det ikke være.

Så kan man beklage, at en del af flertallet, nemlig socialdemokratiet, i vel høj grad har valgt at markere sig ved at have et standpunkt, indtil man tager et nyt. Jeg har f. eks. med udbytte læst hr. Kjeld Olesens tale her i tinget den 27. november 1979, da han svarede hr. Arne Stinus vedrørende regeringens holdning på NATO-ministermødet den 12.-14. december. Det var gode, stærke ord, og jeg kan anbefale hr. Kjeld Olesen og andre at genopfriske dem. Jeg synes ikke, de er blevet mindre sande siden, men det kan vi jo have forskellig mening om.

Jeg tror ikke, at citatdrillerier i virkeligheden morer ret mange, hverken her i huset eller uden for huset. Så for mit eget vedkommende skal jeg nøjes med at dreje Jens Otto Krag's ord om standpunkterne, som man har, til man ændrer dem, og fastslå en anden kendsgerning, nemlig at man har et flertal, indtil man får et nyt, og det er jo i grunden en trøsterig tanke. Intet i grundloven eller andre steder giver socialdemokratiet mono-

pol på at danne flertal i dette eller andre anliggender.

Det andet, udenrigsministeren sagde, var, at regeringen har været og selvfølgelig stadig er loyal såvel over for dagsordenerne af 26. maj og 3. november 1983 som over for dobbeltbeslutningen og over for NATO. Det er ikke nogen hemmelighed, at det konservative folkeparti helst ikke havde set nogen af de to dagsordener vedtaget. Socialdemokratiets tilslutning til dem brød mange års tæt enighed om dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik, og vi lægger virkelig ganske overordentlig vægt på tæt enighed om Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik, fordi den har været med til at give Danmark indflydelse og stemmestyrke langt ud over, hvad vores beskedne område og befolkning berettiger os til. Sæt ikke det til! Mange, der vil eventyre dansk udenrigspolitik, glemmer at fortælle, hvad det er, de eventyrer, hvad det er, der kan komme til at stå på spil.

Men regeringen valgte altså som sagt at administrere de to dagsordener på loyal måde inden for dobbeltbeslutningens og NATO-medlemskabets rammer. Og hvad ligger der så i ordet loyalitet? Ja, der ligger vel bl. a., at vi skal bruge den indflydelse, vi har, og skaffe os den indflydelse, vi kan, til at virke for, at vor egen del af verden og andre dele af verden ender på det lavest opnåelige misilniveau, at der kommer forhandlinger med henblik herpå, at afskrækkelsen ikke forstyrres, men bliver mindre risikobetonet, at Vestens forsvar vedvarende er stærkt nok til at virke afskrækkende, og at vi bevæger os frem mod våbenkontrol.

I den forbindelse er NATO og dobbeltbeslutningen instrumenter, som vi, igen i loyalitet over for dem begge, skal spille på. Hvis vi et øjeblik drister os til at gå uden for den formelle protokoldiskussions bule eller uden for personlighedernes overdrev, som vi har færdedes på i de senere tider, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at udenrigsministeren og regeringen har spillet dygtigt og fantasirigt på disse instrumenter, altså i egentligste forstand været loyale over for det, der er tingflertallets hensigt. De har prøvet at forene noget, som den 26. maj og 3. november så ud til at være uforeneligt, nemlig vort NATO-medlemskab og dobbeltbeslutningen på den ene side og disse to dagsordener på den anden side. Det har i hvert fald på mig